

Μπορεί να ακούγεται κάπως αυθαίρετο ή βαπτισμένο σε μια υπερβολικά λυρική δόση, αλλά δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα, αν υποστηριχθεί, ότι δεν υπάρχουν πολλά τετραγωνικά γης σε αυτόν τον τόπο, χωρίς να είναι ποτισμένα από ανθρώπινο αίμα και καθαρά από αντίστοιχα δράματα.

Η κλεψύδρα της ιστορίας αδειάζει και γεμίζει, εδώ, στην απόληξη της χερσονήσου του Αίμου κάποια 4.000 χρόνια, κι αν το συνδυάσουμε με το, παθιασμένο, συχνά μπερδεμένο, έμφυχο υλικό που έζησε και ζει σε τούτο το γεωγραφικό κομμάτι είναι εύκολα αποδείξιμη η πιο πάνω άποψη.

Κάθε μέρα υπάρχει κάτι για να γιορτάσει κανείς, ή για να στεναχωρηθεί. Να μνημονεύσει, να θυμηθεί. Είτε ένα γεγονός μέσα στο χρονικό διάστημα της δικής του φυσικής παρουσίας, που το βίωσε, που τον στιγμάτισε, είτε και πολύ περισσότερο από τον παρελθόν που δεν το έζησε μεν, αλλά με βεβαιότητα είτε με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, όρισε τη ζωή του.

Σαν σήμερα λοιπόν, πριν από σχεδόν τρία τέταρτα του αιώνα, στις δέκα Φλεβάρη του 1947, μέσα στη δίνη του Εμφυλίου, στην Κωνσταντία της Αριδαίας δημιουργήθηκε άλλη μια φολίδα στη ατελείωτη κερατίνη του διχασμού. Εδώ περισσότερα: [Η Κωνσταντία και το βάρος του παρελθόντος](#)

Κι όμως, λίγο αργότερα από αυτό το μακελειό είχαμε μια απίστευτη ιστορία. Μαζί της γεννήθηκε μια προσδοκία: [Για το Γιώργο, τη Σοφία, την Κωνσταντία & τον Εμφύλιο](#)

Όσο και αν τα συντρίμια του Εμφυλίου είναι ακόμα παρόντα, συχνά και ενεργά και

ανασχετικά για μια συνεννόηση, υπάρχουν και τα περιστατικά ελπίδας.